

Zotov János munkamódszere

Zotov János neve először akkor lett országos ismert, amikor az első öt éves tervet országosan elsőnek fejezte be. Ma sem adja alább, mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy 10756 forint hűségjutalmat kapott bányásznapkor. Abban az időben a fronton dolgozóit és mi a munkamódszerét ismertették. Azóta kiscsapatra került Zotov elvtárs, és most azt szeretnénk megmutatni, hogyan ér el ezen a munkahelyen 150-180 százalékokat.

Lent a munkahelyén, az Új Ferenc alsópadi frontfejlesztésén beszélgetünk vele. Légyágotat hajt ki Szabó István csillásával. Ez a munka sürgős, mert a frontra nemsokára szükség lesz. Amikor azt kérdezzük Zotov elvtársától, mi a titka nagy teljesítményének, azt feleli: „Ugyanúgy dolgozom, mint a többi bányász, talán a munkaidőt használom ki jobban.”

Legjobb, ha saját szavaival ismertjük Zotov elvtárs munkamódszerét. — „Pontosan 6 órakor a munkahelyemen megfogom a szereszt, vagyis a munkahelyemen álltok. Első dolgom, megnézem, hogy

néz ki a vágat vége, hogy állók számszámmal, kiszámítom mennyi idő múlva kerül a lövésre sor. Szólok a lövésiernek, hogy arra az időre itt legyen. Így elkerülöm a lövésier felesleges keresgélését. Eppen úgy, mint a többi vágár, híresek, méghozzá jó mélyen. Aztán fúrunk, mert a szén nálunk igen kemény, persze nem mindegy, hogyan fúrunk, mert az a cél, hogy a robbantás a sarkokból is kizozza a szenet, hogy ne kelljen utána sokat egyengetni. Ugy fúrjuk a lyukakat, hogy a szélsőket egész ki az ácsolatig, a középsőt meg jó mélyen előre, hogy a lövés a szenet mind kidobja. Ugyanúgy csináljuk a talpnál is, így aztán a robbantásnak van kellő hatása és a réselés által szabadabbá lett területen a szén el tud válni a falról. Utána a telet biztosítjuk. A rakodás munkáját úgy igyekszünk megoldani, hogy a szénket közvetlen a szénfalig jektjük le. Ez azért jó, mert nem kell messzire dobálni a szenet, gyorsabban megy a munka és nem is fázaszó. Ugyanitt akarom elmondani azt is, hogy füstverés ideje

alatt nem tétlenkedünk, olyankor megünnök hi jáért, kivülogatjuk a megfelelő és beviszük a munkahelyre. A készlet elszállítás után kerül sor az ácsolat bevezetésére, ki-
fésztésére, oldaleszkák fölrakására. Különösebb titka nincs a munkamódszeremnek, csak az, hogy a 8 órát végig dolgozom. Azt tartom, hogy a hátralévő 16 óra alatt van idő pihenésre és jobban is lehet szórakozni, mert több pénz jut rá.”

Zotov elvtárs nem valami nagy, erős ember, vékonytestű, szívós vágár. De amit elkezd azt véghez viszi, vasárnap is hátr fenn tartási munkára, hiszen a saját munkáját teszi vele könnyebbé. A munkamódszer, amint ő maga is mondja, nem valami különleges egyéni fogás. Ha nem elsősorban a munkahelyi váltás, a munkaidő teljes kihasználása, a munka megszervezése, beosztása, a munkafogások megkönnyítése. Ha Ernő-bányán akár a kiscsapat, akár a front vágárok. Zotov elvtárs munkamódszerét átveszik, nőni fog a teljesítmény és ezzel együtt nő a bánya tervteljesítése is.

Friss versenyeredményeket kérünk

Még a bányában járatlan ember is észreveszi, hogy a bányászok, különösen műszakváltás idején, milyen nagy figyelemmel kísérik a felolvasóterem versenykiírásait. Napenkénti új eredmények kiírása, a friss versenykiírások serkentően hat a frontok, csapatok, de a szállítás dolgozóira is. Bármelyik fiatal, vagy idősebb dolgozó örömmel látja, ha a neve, frontmestere, vagy aknáza ki van írva a jól teljesítők közé. Ez további lendületet ad a munkához.

A mi frontunk Grüll József frontmester vezetésével a bányásznapra versenyt megnyerte, jutalmat is kaptak. Azóta is minden nap sokan figyeljük az eredményeket, de hiába nézzük, mert még mindig a 9-i százalék van kiírva, amikor havi tervünkkel 136 százalékon álltunk. Azóta hol tartunk, azt a versenytáblán nem látjuk, pedig jó volna tudni, mi a teljesítményünk. Kérjük az üzem vezetését, fordítsanak nagyobb gondot a versenykiírásokra, mert ezt a front dolgozó elvárják.

Olasz István

Miért végeztünk gépkezelői iskolát?

Másfél hónapja elvégeztük a gépkezelői iskolát. Az oklevelet erről még nem kaptuk meg, illetve voltak akik megkapták, de mi nem tartozunk ezek közé. Voltunk az üzemvezetőnél, azt mondta, hogy az oklevél még nem érkezett meg Rieder elvtársól, az oktatási felelőstől. Minket károsó-

dás ér, mert oklevél nélkül az üzem nem tud alkalmazni bennünket. Jó lenne, ha Rieder elvtárs sürgősen leküldené az oklevelünket, hiszen azért végeztünk gépkezelői iskolát, hogy a gépek mellett dolgozzunk.

Kalmár Agnes, Martin Mária
gépkezelők.

Mi a helyzet a vízvezeték körül

Sok panasz hangzik el a Kátvérián lakók részéről, a vízvezeték miatt. Szerintük kár volt belekezdeni a munkába, mert állandóan abbahagyják a vízvezeték szerelését.

Főnt jártam a trösztben Kazó elvtársnál ebben az ügyben. Ott megtudtam, hogy most már van szerződés egy vállalattal, amely december 31-ig a vízvezeték el-
szelével együtt meg lesz a 100

százalék. Az a bajunk, hogy reggel 8 óráig semmit sem tudunk menni a szállítás miatt, most itt a sok szén, felszaporodtak a csillék.”

— A bányásznap előtt hogy álltak a szállítással? — kérdezzük. „Volt akkor hiba — mondja Fülöp elvtárs —, főleg a hó elején. Eppen hogy csak az előirányzatot tudtuk teljesíteni, de a hűséghezen kité-
tünk magunkért, 200 százalékos eredményünk volt, úgy hogy a havi százaléklunk 120 százalékra kerekedett. Most jól megyünk, azt akarjuk, hogy szeptemberben 125 százaléklunk legyen.”

Kovács József
tanácsos.

Az S II aknában új technikával folyik a frontelőkészítés

A közelmúltban foglalkoztunk azaz, hogy az Aknamélyítő Vállalatnál az új technika alkalmazásával egyre szebb eredményeket érnek el. Ha megismerjük a vállalat üzemegységeinél folyó munkákat, azt láthatjuk, hogy szinte valamennyire ez a jellemző.

Az M. II. akna mélyítésén a Buzai, Bló és Tolner brigád dolgozik. Mindhárom egyaránt jó munkát végzett, mert a 300-800 literig áramló víz ellenére eredményesen hajtották az aknát. A jó közeli viszonyok mellett országosan számítva, a legjobb átlagos teljesítmény 25 méter. A brigádok vállalták, hogy a hátralévő két hónap alatt 6 ki is elérik az átlagos 25 métert úgy, hogy az előző lemaradásukat is behozzák. Hogyan tudják ezt elérni? Elsősorban jobb technológiával, az eddigi 1,50 méter fogások helyett 2 m-es fogásokat alkalmaznak és teljes körben együttemben dolgoznak. Az eddigi értékelések alapján megmutatkozik, hogy vállalkosukat valóra is váltják, mert e hó 14-ig 118 százalékos átlagtelje-

sítményt értek el, 16 métert hajtottak ki. Munkájuk meggyorsítása annál is fontosabb, mivel a hó végén el akarják érni az S. II.-n dolgozó négy csapat munkafeltételeit. A három brigád közül legjobbat nem lehet említeni, mert valamenynyien megérdemlik a dicsőretet.

Az S. II. aknában továbbra is megosztott munkamódszer szerint dolgoznak. Az új technológia alkalmazásával, az eddigi 6 fős telepítés helyett, 11-12 fős telepítést tudnak elérni, úgy megszervezve a munkát, hogy valamennyiüknek meglegyen a munkaterülete. Ez gyakorlatilag annyit jelent, hogy havi 16 méteres előrehaladás helyett 30 métert tudnak elérni. Az S. II. aknában két csapat már a front előkészítésén dolgozik, a T. H. gyűrűs biztosításnál úgy válogatják össze a munkaerőket, hogy a legnagyobb gyakorlati rendelkezők végezzék a biztosítást. Ditmayer Antal, Diószegi és az Asztalos brigádok tervükön felül 50 méter helyett 55 métert érnek el.

Egészen röviden írtunk az Aknamélyítő Vállalatnál folyó munkálatokról, aminek azonban az első tanulása, hogy az új technika szélesebbkörű és jobb alkalmazásával meggyorsul a munka, és szebb eredmények eléréséhez vezet.

A DISZ-brigád helytáll

A Ferenc-bánya 48-as frontjának harmadik szakát mindenki ismeri a bányában. Rendszeresen teljesítik a tervüket, a Ferenc-bányaiak közül legtöbbször ők az elsők.

A DISZ-brigádok segítik a frontot ebben a versenyben. Mikor bérünk a frontra, Fülöp elvtársal találkozunk, Pécsi Béla munkatársával dolgozik, éppen most teszik fel a „riglit”. 10 óra van, úgy néz ki a helyzet, hogy el vannak maradva. De Fülöp elvtárs azt mondja: „Ha még egy órát dolgozunk, a

szeléssel együtt meg lesz a 100 százalék. Az a bajunk, hogy reggel 8 óráig semmit sem tudunk menni a szállítás miatt, most itt a sok szén, felszaporodtak a csillék.”

— A bányásznap előtt hogy álltak a szállítással? — kérdezzük. „Volt akkor hiba — mondja Fülöp elvtárs —, főleg a hó elején. Eppen hogy csak az előirányzatot tudtuk teljesíteni, de a hűséghezen kité-
tünk magunkért, 200 százalékos eredményünk volt, úgy hogy a havi százaléklunk 120 százalékra kerekedett. Most jól megyünk, azt akarjuk, hogy szeptemberben 125 százaléklunk legyen.”

Ahogy beszél, az arcán megjelenik egy kis mosoly, ami azt mutatja, hogy büszke az elért eredményre. Büszke is lehet, hiszen ebben a hónapban 5 százalékkal többet akar adni a brigád, mint augusztusban, el akarják érni a sztahanovista szintet. Becsületet hoznak a DISZ névre.

Már meg is feledkezett rólunk a Fülöp brigád, csakánvolyják a szenet, csapásaik után hullik a sok szén, amit a kaporába lapátolnak. Fülöp János DISZ-brigádja helyt áll, a bányásznap után is harcol, hogy a harmadik negyedévi tervet minél sikeresebben fejezhessék be.

énikusan emlegették. Ahogy az előbb is írtam, ez csak kevés ember véleménye volt. Mégis elsősorban ezt hallotta meg, az érzékenyebb lett emberek idegeinek finom reagálásával. Előbb várta, hogy segítsenek, aztán kereste a segítséget. Mert Csósz János akkor már rádöbbsent arra, amire egyszer mindenki rádöbbsent volna: „Hogy az ő ereje is, nagy szerű eredményeinek a forrása, a többi emberek megértésében, segítségében gyökeredzik. És neki most ez hiányzott a legjobban. A felesége — élete minden apró mozzanatának a részese — emlékszik férjének súlyos vívdásaira. A régi időkben, meg mostanában is azzal szokta fogadni: „Hány csille szén volt ma, János?” — Akkoriban Csósz János csak annyit válaszolt: „Hagyj a betyár... nem boldogulok, Mama-mra maradtam.”

A körülményeknek vannak olyan találkozásai, amelyek a legmegalapozottabb embert is megindítják. Ha a változások okait vizsgáljuk, először innen kell kiindulni. — Csósz János elkerült az F-4-es gépről, hosszú évek után ismét a kezébe fogta a esakányt — Amikor az első műszakról hazafele, csak annyit érzett, hogy a kezét is alig tudja mozgatni. Nem lehet ezen esodálkozni. Mert ez így volt természetesen. Erről azonban már nem beszélt senkinek, még azoknak sem említette, akik megkérdezték: „Mi van veled János?” — Pedig fájtak, mindennél jobban érezték egész a rövid kérdéseit.

De az erős emberek nem törnek össze egyhamar. És benne is egyetlen hatalmas akarás tüzel: „Megmutatni, hogy nemcsak géppel tartozik az éleljárók közé.” Jelenleg a Beszáló-aknákn dolgozik, vágár és átlagos teljesítménye 150 százalék. Közben régi szokása szerint most is tanítja a fiatalokat. Nem gépi fejtésre, hanem kézzel. Hiszen az eredmény bizonyítja, hogy érti ezt is. És szereti a bányát. Talán még erősebb, mélyebb szeretettel, mint amikor tündökölt. Az önbizalmáról? Úgy gondolom, már gyógyuló féltben van, mert az az ember, akinek útra kerülnek a szemébe, amik az F-4-es gépet említtem. Akarja a gépet, amivel annyi közös győzelme volt. Azt mondja, úgy fog majd egyszer ismét dolgozni, ahogy Kucser elvtársól tanulta. — Nemcsak a zavarója, hanem a kezelője is lesz. — Erről a kérdéstről beszél most már, szélesen, öködvően, és ami a legfontosabb, magabiztosan. Ezt a forró kívánságát nekünk meg kell érteni, mert nem lehet bányásznak becsüldöbbs és nemesebb tulajdonsága, mint a munkája, mint a gépe iránt érzett szeretete. A történet így szólna idáig, a folytatása pedig úgy hiszem, Csósz János újabb munkasikerei lesznek. De ehhez nekünk is segíteni kell, sokat, sokkal többet, mint eddig. Elsősorban úgy, hogy teljesen visszaadjuk Csósz János önbizalmát.

Mi van tulajdonképpen Csósz Jánossal? Csendül vissza a kérdés, ahogy hazafele ballagok. Sokáig beszélgettem vele, úgy hiszem, jól megismertem, és mégis valahogy már nem Csósz János gondolokom, hanem a történetén, amit elmondtam az előbb. Mert ugye, vannak tanulságai? Az első, ami a legfontosabb és általános a mi életünkben, hogy a szocializmus építő munka minden területén születnek hősök. Egy ezek közül, akit Várpalota adott az országnak, Csósz János volt. És az ország emlékszik még rá. A feledékenységek csak a mi részünkről volt meg. Azért, mert nem foglalkoztunk eléggé vele, mert nem vigyáztunk úgy rá, mint egy nagy értékre. Az országos hírű eredmények ismerése, és elismerése mellett nem kerestük benne a legfontosabbat. — Az embert. — Nem láttuk meg, hogy Csósz János izmai mögött érzések és kívánságok is vannak. Az eredmények csökkenése mellett nem vet-tük észre a vívdásait, nem láttuk, hogy a műszaki segítségén túl másfajta segítségére is szüksége van. Ezért vetődött fel hirtelen a kérdés: „Mi van Csósz Jánossal?” És mi tanulunk ebből a példából! Tanuljuk meg, hogy a mi éleljáróinkon, egymáson fokozott gonddal örködjünk. Mindig tudjuk, hogy kivel mi van, mert az új élet legfőbb ereje az, hogy az emberek sikereikben és bajaikban egyre szorosabban kapcsolódnak össze.

Gaál Sándor.

Ezért érdemes dolgozni

hosszúak, hogy a saját lábukon is meg tudjanak állni. Élete legnagyobb eseménye most történt, amikor a bányásznap alkalmával megkapta a „Bányászati Kiváló Dolgozója” kitüntetését. Ott ragyog most is a blúzán, ahogy velem szemben ül.

Ami az első szavaiból kicsendül, a hátrótságot jellemzi az egész életét. Gyermekkorának nehéz éveiben nevelődött belé és az utolsó években ez az érzés öntudattal párosult, mert fokozottan feltérszerte saját értékét. Első alkalommal 1950-ben szállt le a bányába. Nehéz volt, különösen az első napokban, de nem hátrált meg. Aztán ahogy követekeztek a hónapok, meg az évek, úgy ismerte és úgy szerette meg a bányát Nagy dolog ön-
állóan megállni valakinek a lábán. De egyben jó érzést jelent, és Végh elvtársnő ezt tanulta meg és ez eredményezte nála hogy öt évvel később főmőrean a követező mondatl mondja el véleményét: „Nem cse-
relnék én senkivel.” Közben azon-

ban sok olyan dolog történt, an ezeknek az éveknek maradandó tá-
lalmat adott. A legemlékezőre ma-
több, hogy az elmúlt évben az ál-
lam segítségével felépítette a sa-
ját házát. Nem, erre még ő sem
mert volna soha gondolni. A jól
végzett munka után járó anyagi
megbecsülés készítette erre a vál-
talozásra. És nem csalódott. A
követező terve, bebútorozni a la-
kását. Természetesen a saját ere-
jéből. Erre minden biztosíték meg-
van, de az első az, hogy a munká-
ját továbbra is becsületesen végez-
ze. A közelmúltban osztották be
szivattyú kezelőnek. Nem sok ta-
pasztalata van még az új munkakö-
rében, de hamarosan bele fog jónni,
hiszen ő maga mondja hogy: „Min-
den lehetőséget megragad a tudása
emeléséhez”. Az üzemi MNDSZ ve-
zetőségének gazdasági felelőse és
huzamosabb ideig szakszervezeti
bizalmi is volt. A terveit pár szóban
úgy lehetne összefoglalni, hogy
munkája becsületos elvégzése mel-
letti folyamatosan tovább képezi ma-
gát.

Végh elvtársnő rövid történetének
megvan a maga tanulsága. Ez pe-
dig az, hogy a nők ugyanolyan meg-
becsületben részesülnek, mint a
férfiak és munkájuk után egyre
szebbé tehetik az életüket. Ezért pe-
dig érdemes dolgozni.